

Arrest

nr. 202 680 van 19 april 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. HUYLEBROEK
Terhulpesteenweg 181 / 24
1170 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. HUYLEBROEK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2017 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op dezelfde dag legt hij de verzoekster een inreisverbod op van drie jaar (bijlage 13sexies).

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die de verzoekster werden ter kennis gegeven op 5 september 2017.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: E.

voornaam: E.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: Indéterminée

nationaliteit: Verenigd Koninkrijk (kan het niet te bewijzen op basis van identiteitsdocument)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 05/09/2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: 0

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse document. (PV HV.20.L9.003101/2017 van de politie zone van Druivenstreek.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een valse document.

(…)”

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de /Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : E.

voornaam : E.

geboortedatum : 03.03.1964

geboorteplaats : Indeterminée

nationaliteit : Verenigd Koninkrijk

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/09/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een valse document (een valse paspoort van Verenigd koninkrijk).

(PV HV.20.L9.003101/2017 van de politie zone van Druivenstreek.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een valse document.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van diezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de door haar bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moeten aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528). De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekster moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert. Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoeksters belang, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In de beschikking van 27 december 2017, waarbij de verzoekster werd opgeroepen voor de terechtzitting van 29 januari 2018, werd de volgende vraag gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de

behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging.”

Ter terechtzitting geeft de raadsvrouw van de verzoekster te kennen dat de verzoekster zich thans niet meer in België bevindt en dat zij in Londen (Verenigd Koninkrijk) verblijft alwaar zij wordt behandeld voor kanker. De raadsvrouw van de verzoekster toont tevens een document uitgaande van de Britse belastingdiensten.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de verzoekster enkel gebiedt het Belgische grondgebied te verlaten en dat van de Schengenlidstaten, heeft de verzoekster door haar vertrek naar het Verenigd Koninkrijk uitvoering gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. In dergelijke omstandigheden dringt zich de vaststelling op dat de verzoekster thans niet langer een concreet voordeel kan halen uit de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, nu deze beslissing reeds haar volledige uitvoering heeft gehad en de rechtstoestand van de verzoekster thans niet langer beïnvloedt (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513).

Ter terechtzitting hieromtrent bevroegd, stelt de raadsvrouw van de verzoekster dat er inderdaad geen actueel belang meer is bij de eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster brengt dan ook geen elementen aan die ertoe leiden, niettegenstaande bovenstaande vaststellingen, alsnog enig actueel belang te behouden bij huidig beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 september 2017.

De ontvankelijkheid van het beroep tegen het inreisverbod van 5 september 2017 (hierna: de bestreden beslissing) staat niet ter discussie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 27, 28, en 35 van Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en van artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekster neemt een middel uit de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 7, 74/11, 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het ontbreken van de juiste feitelijke en juridische grondslag, en uit de artikelen 27, 28 en 35 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, uit artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

Eerste onderdeel:

Artikel 74/11 § 1 en artikel 74/14 § 3 van de Vreemdelingenwet bepalen wat volgt :

Artikel 74/11 "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;"

Artikel 74/14 "§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. " (eigen onderlijning)

De titel II QUATER van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze bepalingen enkel en alleen van toepassing zijn op de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven.

Aandachtige lezing van artikel 1, 3° van de Vreemdelingenwet leert dat een onderdaan van een derde land eenieder is die geen burger is van de Unie en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake het vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscodex.

Tot nader order is het Verenigd Koninkrijk een lidstaat van de Europese Unie en kan aan haar burgers geen inreisverbod worden opgelegd op grond van artikel 74/11 en 74/11 van de Vreemdelingenwet. (zie RvV, nr. 159.800 van 13 januari 2016)

In de beslissing tot afgifte van het BGV wordt gepreciseerd dat verzoekster de Britse nationaliteit heeft (maar het niet kan bewijzen op basis van een identiteitsdocument). De beslissing tot afgifte van het inreisverbod maakt deze nuance niet en daarin wordt – wederom - aangenomen dat verzoekster de Britse nationaliteit heeft.

Nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt twijfel geuit over de nationaliteit. De overweging dat verzoekster - en dit staat allerm minst vast- gebruik zou hebben gemaakt van een vals paspoort van het Verenigd Koninkrijk betekent niet dat er wordt getwijfeld aan de nationaliteit. Deze zienswijze wordt bevestigd in het proces-verbaal waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. In het proces-verbaal wordt met name enkel en alleen twijfel geuit over de identiteit van de verzoekster en niet over de nationaliteit.

Gezien de verwerende partij impliciet maar ook expliciet erkent in al haar beslissingen dat verzoekster de Britse nationaliteit heeft en dus als een burger van de Europese Unie moet worden aangemerkt kon aan haar geen inreisverbod en BGV zonder termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd op grond van voornoemde artikelen.

Tweede onderdeel:

(...)

Derde onderdeel:

(...)

Het eerste en enigste middel is in al zijn onderdelen gegrond."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 27, 28 en 35 van de Richtlijn 2004/38/EG, van artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Zij betoogt dat haar als Britse onderdane geen inreisverbod kan worden opgelegd. Er zou nergens getwijfeld worden aan haar nationaliteit. Het gebruik van een vals document staat niet vast nu er geen

strafrechtelijke veroordeling zou voorliggen. Een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou niet worden aangetoond.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich niet gelijktijdig kan beroepen op de Terugkeerrichtlijn en de Richtlijn 2004/38/EG; zij kan niet gelijktijdig derdelander en burger van de Unie of familielid van een burger van de Unie zijn. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat er d.d. 5 september 2017 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. HV.50.L9.003101/2017). Uit politionele informatie bleek dat verzoekster verblijf hield onder een valse identiteit. Uit het administratief verslag blijkt dat de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vaststelde dat verzoekster in bezit is van een vals paspoort. Uit contactname met de ambassade van het Verenigd Koninkrijk in België is bovendien gelbeken dat de persoon met het paspoort nummer 704355401 niet mevr. E. E. S. is en dat er geen Britse onderdane is met de naam en geboortedatum E. S. S., ° 03/03/1964. Verzoekster kan dus onmogelijk beschouwd worden als een Britse onderdane. Dit blijkt ook uit de bijlage 13. Uit een lezing van de bijlage 13 blijkt immers duidelijk dat de nationaliteit niet bewezen werd op basis van het door verzoekster voorgelegde identiteitsdocument. De bijlage 13 vermeldt expliciet “nationaliteit: Verenigd Koninkrijk (kan het niet te bewijzen op basis van identiteitsdocument)” Het loutere feit dat diezelfde melding niet werd aangebracht op de bijlage 13sexies, betreft enkel een vergetelheid en betekent geenszins dat er plots niet meer zou getwijfeld worden aan haar Britse nationaliteit en dat het valse paspoort wel zou worden aanvaard.

Nu verzoekster niet aantoont een burger van de Unie te zijn, daar zij zelf een vals paspoort heeft gebruikt, kan zij zich niet dienstig beroepen op de richtlijn 2004/38/EG. Bovendien werd er geenszins een beslissing genomen op grond van artikel 27 van die richtlijn, waardoor haar verwijzing daarnaar evenmin relevant is. De verwijzing naar de rechtspraak van het HJEU aangaande het gevaar voor de openbare orde is omwille van diezelfde reden evenmin relevant en dienstig.

(...)

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoekster in wezen aan dat haar geen inreisverbod kan worden opgelegd omdat zij niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Zij verduidelijkt dat in de bestreden beslissing geen enkele twijfel wordt geuit omtrent haar Britse nationaliteit en meent dat de vaststelling, dat zij gebruik zou hebben gemaakt van een vals paspoort van het Verenigd Koninkrijk, niet betekent dat er wordt getwijfeld aan haar nationaliteit. De verzoekster betoogt dat de verweerder impliciet, maar ook expliciet, erkent dat de verzoekster de Britse nationaliteit heeft en dus als een burger van de Europese Unie moet worden aangemerkt, zodat haar geen inreisverbod kon worden opgelegd.

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat uit contactname met de ambassade van het Verenigd Koninkrijk in België is gebleken dat de persoon met het paspoort met nummer 7XXXXXXX1 niet mevr. E. E. S. is en dat er geen Britse onderdane is met de naam en geboortedatum E. S. S., geboren op (...) 1964. De verzoekster kan volgens de verweerder daarom onmogelijk beschouwd worden als een Britse onderdane. Dit zou ook blijken uit de bijlage 13, die het volgende vermeldt “nationaliteit: Verenigd Koninkrijk (kan het niet te bewijzen op basis van identiteitsdocument)”. Het loutere feit dat diezelfde melding niet werd aangebracht op de bijlage 13sexies, zou enkel een vergetelheid betreffen en zou niet impliceren dat er plots niet meer wordt getwijfeld aan verzoeksters Britse nationaliteit.

De thans bestreden beslissing werd getroffen met toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

Deze bepaling is in de vreemdelingenwet opgenomen onder de titel *III quater: "Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven"*.

Zoals de verzoekster pertinent opmerkt, kan met toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dan ook enkel aan onderdanen van derde landen een inreisverbod worden opgelegd.

Artikel 1, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet definieert de term "*onderdaan van een derde land*" als volgt: "*eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengen grenscode*".

Bijgevolg zijn burgers van de Europese Unie uitgesloten van de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Samen met de verzoekster stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekster, E. E., de nationaliteit van het Verenigd Koninkrijk heeft. Deze beslissing gaat gepaard met een verwijderingsmaatregel van diezelfde dag waarop eveneens wordt vermeld dat de verzoekster de nationaliteit van het Verenigd Koninkrijk heeft, maar waarbij tussen haakjes wordt verduidelijkt dat de verzoekster haar nationaliteit niet kan bewijzen op basis van een identiteitsdocument. Dit alles neemt echter niet weg dat de gemachtigde er in de bestreden beslissing, en ook in de verwijderingsmaatregel waarmee deze gepaard gaat, van uitgaat dat de verzoeker de Britse nationaliteit heeft. Uit geen enkele beslissing, noch uit enig ander stuk uit het administratief dossier, kan blijken dat de diensten van de verweerder de verzoekster als een onderdaan van enig derde land zouden beschouwen.

Uit het 'administratief verslag: illegaal verblijf', dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de politie een vermoeden had van een vals identiteitsbewijs, en dat uit contact met de ambassade van het Verenigd Koninkrijk in België blijkt dat er geen Britse onderdaan is met de naam en geboortedatum van de verzoekster. De verweerder leidt hieruit in de nota met opmerkingen af dat de verzoekster dus onmogelijk kan beschouwd worden als een Britse onderdane. Dit verweer is evenwel niet dienstig. Ten eerste blijkt noch uit de vermeldingen in de bestreden beslissing, noch uit de overige stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde op enig ogenblik zou hebben vastgesteld dat de verzoekster geen Brits onderdaan is. Er werd weliswaar vastgesteld dat zij gebruik maakt van een valse identiteit en een vals paspoort. Dit betekent echter nog niet dat wordt vastgesteld dat de verzoekster geen onderdaan van het Verenigd Koninkrijk is. Bovendien vermeldt de bestreden beslissing zelf, zoals gezegd, expliciet het Verenigd Koninkrijk als nationaliteit van de verzoekster en blijkt dus de intentie van de verweerder om aan een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk een inreisverbod op te leggen. Verder wordt in verschillende e-mails van de gemeentelijke diensten, die zich in het administratief dossier bevinden, naar de verzoekster gerefereerd als Britse onderdane. Ook uit de vermelding in de bijlage 13 van 5 september 2017, dat de verzoekster haar Britse nationaliteit niet kan bewijzen op basis van haar identiteitsdocument, kan nog niet worden afgeleid dat de gemachtigde er vanuit is gegaan dat de verzoekster niet de nationaliteit van het Verenigd Koninkrijk heeft. Er staat immers niet, zoals bijvoorbeeld naast geboorteplaats 'onbepaald' vermeld, noch wordt in de bestreden beslissing of in enige andere document van het administratief dossier gemotiveerd dat de verweerder er vanuit gaat dat de verzoekster afkomstig is van een 'derde land'.

Aangezien de gemachtigde in en bij de totstandkoming van de bestreden beslissing de Britse nationaliteit van de verzoekster niet heeft betwist, en aangezien hij in de bestreden akte zelf aangeeft dat de verzoekster een Britse onderdane is, heeft de gemachtigde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geschonden door haar een inreisverbod op te leggen.

Het gegeven dat de verweerder in de nota met opmerkingen en dus noodzakelijkerwijze na het treffen van de bestreden beslissing, stelt dat de verzoekster onmogelijk als een Brits onderdane kan worden beschouwd, doet hieraan geen afbreuk. Het blijkt immers niet dat deze betwisting reeds heeft plaatsgevonden op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, terwijl in de bestreden akte zonder meer wordt aangegeven dat de verzoekster de nationaliteit van het Verenigd Koninkrijk heeft. De Raad dient zich bij zijn wettigheidstoezicht te plaatsen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Dit leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 5 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekster heeft een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft, zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt op dit punt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Aangezien één van de bestreden beslissingen wordt vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE